

Ο ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΕΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΗΝ ΣΧΟΛΗΝ ΣΙΩΝ

Τήν Κυριακὴν, 28^{ην} Σεπτεμβρίου /11^{ην} Ὀκτωβρίου 2020, ὁ Μακαριώτατος Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, προεξήρξε θείας Λειτουργίας ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ ἁγίου Χαρίτωνος τοῦ ὁμολογητοῦ εἰσηγητοῦ τοῦ μοναστικοῦ βίου καὶ τοῦ ἁγίου Ἰσαάκ τοῦ Σύρου, εἰς τὴν Ἁγίαν Γῆν, εἰς τὸν Ἱερόν Ναόν τῆς Ἁγίας Τριάδος, τὸν ἐπὶ τοῦ λόφου τῆς Ἁγίας Σιών, συλλειτουργούντων τῶν Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν Καπιτωλιάδος κ. Ἡσυχίου καὶ Ἐλενουπόλεως κ. Ἰωακείμ, τοῦ Σχολάρχου καὶ Γέροντος Δραγουμάνου Ἀρχιμανδρίτου Ματθαίου καὶ τοῦ Ἀρχιμανδρίτου π. Διονυσίου, τοῦ διακόνου Συμεὼν καὶ ψάλλοντος τοῦ κ. Γκοτσοπούλου.

Εἰς τὸν Ἱερόν Ναόν τοῦτον, τὸν κτισθέντα ὑπὸ τοῦ Παρασκευοφύλακος τοῦ Παναγίου Τάφου Ἀρχιμανδρίτου Γερασίμου μεταξύ τῶν ἐτῶν 1905-1911, στεγάζεται ἡ Πατριαρχικὴ Σχολὴ ἀπὸ τὸ 1970, λειτουργοῦσα ἀπὸ δεκαετιῶν ὡς Γυμνάσιον καὶ Λύκειον, ἀκολουθοῦσα τὸ πρόγραμμα τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας τῆς Ἑλλάδος, ὁ τίτλος τῆς ὁποίας παρέχει τὸ δικαίωμα εἰσόδου εἰς τὰ Ἀνώτατα Ἐκπαιδευτικὰ Ἰδρύματα. Εἰς ταύτην φοιτοῦν σήμερον δέκα καὶ τρεῖς μαθηταί, προετοιμαζόμενοι, ὅπως μετὰ τὴν ἀποφοίτησιν αὐτῶν ἐλευθέρως νὰ ἐνταχθοῦν εἰς τὴν Ἀγιοταφίτικὴν Ἀδελφότητα, διὰ νὰ ὑπηρετήσουν τὰ Πανάγια Προσκυνήματα εἰς τὴν Ἁγίαν Γῆν.

Μετὰ τὴν θείαν Λειτουργίαν, ὁ Μακαριώτατος ἐτέλεσε τὸν Ἀγιασμόν, ἵνα εὐλογήσῃ τὸ Νέον Σχολικόν Ἔτος 2020-2021 καὶ ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ ὠμίλησε πρὸς τοὺς καθηγητάς καὶ τοὺς μαθητάς τῆς Σχολῆς, παρουσίᾳ τοῦ Γενικοῦ Προξένου τῆς Ἑλλάδος εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα κ. Εὐαγγέλου Βλιώρα διὰ τῶν ἀκολουθῶν λόγων αὐτοῦ ἑλληνιστί:

«Ἰδὼν δὲ Σίμων Πέτρος προσέπεσε τοῖς γόνασιν Ἰησοῦ λέγων· ἔξελθε ἀπ' ἐμοῦ, ὅτι ἀνὴρ ἁμαρτωλὸς εἰμι, Κύριε· θάμβος γάρ περιέσχεν αὐτόν καὶ πάντας τοὺς σὺν αὐτῷ ἐπὶ τῇ ἄγρᾳ τῶν ἰχθύων ἧ συνέλαβον... καὶ εἶπε πρὸς τὸν Σίμωνα ὁ Ἰησοῦς· μή φοβοῦ· ἀπὸ τοῦ νῦν ἀνθρώπους ἔση ζωγρῶν. Καὶ καταγαγόντες τὰ πλοῖα ἐπὶ τὴν γῆν, ἀφέντες ἅπαντα ἠκολούθησαν αὐτῷ», (Λουκ. 5,8-11), λέγει ὁ Εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς.

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Ἀγαπητοί μαθηταί τῆς Πατριαρχικῆς Σχολῆς

Ἡ χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος συνήγαγε πάντας ἡμᾶς σήμερον ἐν τῷ σεπτῷ τούτῳ τόπῳ Σιών τῆς Ἁγίας, δηλονότι τῇ ἱερᾷ Μονῇ τῆς Ἁγίας Τριάδος, ἔνθα καὶ ἡ Πατριαρχικὴ Σχολή, ἵνα δοξολογικῶς προσφέρωμεν τὴν ἀναίμακτον θυσίαν τῷ Ἁγίῳ Τριαδικῷ Θεῷ. Καὶ ἱκετευτικῶς δεηθῶμεν τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ ἡμῶν, ἵνα ἀντικαταπέμψῃ ἡμῖν τὸν ἀγιασμόν καὶ τὴν δωρεάν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

«Καὶ εἶπε πρὸς τὸν Σίμωνα ὁ Ἰησοῦς· μή φοβοῦ· ἀπὸ τοῦ νῦν ἀνθρώπους ἔση ζωγρῶν». Μὴ φοβῆσαι Σίμων, ἀπὸ τώρα ἀντὶ ἰχθύων θά ἀλιεύεις ἀνθρώπους. Διὰ

τῶν λόγων τούτων «τὴν αἰσθητὴν ἀλιεῖαν εἰς νοητὴν μετέθηκεν ὁ Χριστός», λέγει ὁ ἐρμηνευτὴς Ζιγαβηνός.

Ἡ νοητὴ ἢ πνευματικὴ αὕτη ἀλιεῖα, τὴν ὁποίαν μετέθηκεν ὁ Χριστός εἰς τοὺς Ἀποστόλους δὲν εἶναι ἄλλη ἀπὸ τὴν ἀλιεῖαν, ἡ ὁποία ἐπιτυγχάνεται διὰ τῆς φωτιστικῆς δυνάμεως τῶν ἱκανοτήτων τοῦ νοός. Μὲ ἄλλα λόγια, τὴν νοητὴν ταύτην ἀλιεῖαν οἱ ἅγιοι Ἀπόστολοι τὴν ἐπαιδεύθησαν, δηλαδή τὴν ἔμαθαν καὶ τὴν ἐδιδάχθησαν ἀπὸ τὸν Χριστόν. Διὰ τοῦτο ὁ μὲν Χριστός καλεῖται διδάσκαλος, οἱ δὲ Ἀπόστολοι μαθηταὶ αὐτοῦ. «Ἐν τούτῳ γινώσκονται πάντες ὅτι ἐμοὶ μαθηταὶ ἐστε», (Ἰωάν. 13,35) λέγει Κύριος. Καὶ ἀλλαχοῦ: «πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη, βαπτίζοντες αὐτοὺς εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, διδάσκοντες αὐτοὺς τηρεῖν πάντα ὅσα ἐνετειλάμην ὑμῖν», (Ματθ. 28, 19-21).

Καθίσταται σαφές, ὅτι ἡ μαθητεία, δηλονότι ἡ παιδεῖα εἶναι «ἡ πανοπλία καὶ τὰ ὄπλα τοῦ φωτός τοῦ Θεοῦ», (Ἐφ. 6,11, Ρωμ. 13,12). Διό καὶ ὁ θεῖος Παῦλος παραγγέλλει εἰς τὸν μαθητὴν αὐτοῦ Τιμόθεον λέγων: «σύ δέ μένε ἐν οἷς ἔμαθες καὶ ἐπιστώθης, εἰδώς παρά τίνος ἔμαθες, καὶ ὅτι ἀπὸ βρέφους τὰ ἱερά γράμματα οἶδας, τὰ δυνάμενά σε σοφίσαι εἰς σωτηρίαν διὰ πίστεως τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ», (Β΄ Τιμ. 3, 14-15).

Τὰ ἱερά γράμματα, περί τῶν ὁποίων ποιεῖται μνηεῖαν ὁ θεῖος Παῦλος εἶναι αἱ ἅγιοι Γραφαί, αἱ ὁποῖαι ἐμπεριέχουν τὴν διὰ τῶν ἁγίων ἀνδρῶν Προφητῶν καὶ Ἀποστόλων ἀποκαλυφθεῖσαν εἰς τοὺς ἀνθρώπους φωτιστικὴν καὶ σώζουσαν ἀλήθειαν τοῦ Θεοῦ: «Γινώσεσθε τὴν ἀλήθειαν καὶ ἡ ἀλήθεια ἐλευθερώσει ὑμᾶς», (Ἰωάν. 8,32), λέγει Κύριος. Καὶ διερωτώμεθα, ποία εἶναι αὕτη ἡ ἀλήθεια; Ἡ ἐν προκειμένῳ ἀλήθεια εἶναι ὁ σεσαρκωμένος καὶ ἐνανθρωπήσας Θεός Λόγος, ὁ Χριστός, ὁ εἰπὼν «ἐγὼ εἰμι ἡ ὁδὸς καὶ ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ ζωὴ», (Ἰωάν. 14,6).

Ταύτην ἀκριβῶς τὴν ἀλήθειαν κηρύττει καὶ εὐαγγελίζεται ἐν τῷ κόσμῳ ἡ ἀγία τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, τὴν εἰς τὸν αἰῶνα μένουσαν δικαιοσύνην κατὰ τὸ γεγραμμένον «ἐσκόρπισεν ἔδωκε τοῖς πένησιν· ἡ δικαιοσύνη αὐτοῦ μένει εἰς τὸν αἰῶνα», (Β΄ Κορ. 9,9 / Ψαλμ. 111,9). Ταύτην τὴν ἀλήθειαν τοῦ σταυρωθέντος καὶ ἀναστάντος Χριστοῦ μαρτυρεῖ καὶ διακονεῖ ἡ τῶν Ἱεροσολύμων ἀγία Ἐκκλησία.

«Δράξασθε παιδείας μὴ ποτε ὀργισθῇ Κύριος καὶ ἀπολεῖσθε ἐξ ὁδοῦ δικαίας», (Ψαλμ. 2,12). «Χρηστότητα καὶ παιδεῖαν καὶ γινῶσιν δίδαξον με, ὅτι ταῖς ἐντολαῖς σου ἐπίστευσα». Καὶ ἀναλυτικώτερον: Δίδαξόν με τὸν κοινόν νοῦν καὶ τὴν ἐπιστήμην (διὰ νὰ διακρίνω τὸ καλὸν ἀπὸ τὸ κακόν), ἥτοι δὸς μοι τὴν χρηστότητα, ἱκανότητα τῆς γνώσεως καὶ διακρίσεως, ἀναφωνεῖ ὁ ψαλμωδός. Ἰδοὺ, λοιπόν, διὰ τί ὁ σοφός Παῦλος κηρύττει λέγων: «πᾶσα γραφὴ θεόπνευστος καὶ ὠφέλιμος πρὸς διδασκαλίαν, πρὸς ἔλεγχον, πρὸς ἐπανόρθωσιν, πρὸς παιδεῖαν τὴν ἐν δικαιοσύνῃ, ἵνα ἄρτιος ᾖ ὁ τοῦ Θεοῦ ἄνθρωπος, πρὸς πᾶν ἔργον ἀγαθόν ἐξηρτισμένος», (Β΄ Τιμ. 16-17).

Σημειωτέον, ὅτι ὄχι μόνον αἱ θεόπνευστοι ἅγιοι Γραφαί ἀλλὰ καὶ ἡ διακριτικὴ χρῆσις τῆς θύραθεν παιδείας, δηλονότι τῆς ἐλληνικῆς φιλοσοφίας, δύναται νὰ συμβάλλῃ «ἵνα ἄρτιος [τέλειος καὶ ὑγιής] ᾖ ὁ τοῦ Θεοῦ ἄνθρωπος» κατὰ τὸν Μέγαν Βασίλειον, καὶ ἰδίᾳ κατὰ τὸν ἅγιον μάρτυρα καὶ φιλόσοφον Ἰουστίνον, ὁ ὁποῖος διετύπωσε τὴν γνώμην, ὅτι σπέρματα τοῦ Λόγου κατέστησαν τοὺς ἐθνικοὺς φιλοσόφους ἱκανοὺς «ἀμυδρῶς ὁρᾶν τὰ ὄντα» καὶ νὰ διδάξωσι «σπέρματα ἀληθείας» καὶ προσθέτει: «Ὅσα οὖν παρὰ πᾶσι [τοῖς ἐθνικοῖς φιλοσόφοις] καλῶς εἴρηται,

ἡμῶν τῶν Χριστιανῶν ἐστι».

Τά δέ «καλῶς εἴρηται» παρά τῶν ἐθνικῶν φιλοσόφων ἀφοροῦν εἰς τήν θείαν καί ἄνωθεν σοφίαν. «Ἡ δέ ἄνωθεν σοφία», κατά τόν ἅγιον Ἰάκωβον τόν Ἀδελφόθεον, «πρῶτον μέν ἀγνή ἐστίν, ἔπειτα εἰρηνική, ἐπιεικής, εὐπειθής, μεστή ἐλέους καί καρπῶν ἀγαθῶν, ἀδιάκριτος καί ἀνυπόκριτος», (Ἰακ. 3,17).

Ἀγαπητοί μου ἀδελφοί καί ἀγαπητοί μου μαθηταί, ἡ Γεραρά Ἀγιοταφίτικῆ Ἀδελφότης, γνωστή ὡς τό «Τάγμα τῶν Σπουδαίων», ἀκούουσα εἰς τούς λόγους τοῦ θείου Παύλου: «τεκνία μου, οὕς πάλιν ὠδίνω, ἄχρις οὗ μορφωθῇ Χριστός ἐν ὑμῖν», (Γαλ. 4,19) οὐδέποτε ἔπαυσε μεριμνῶσα διά τήν κατά Χριστόν μόρφωσιν τῶν τέκνων τοῦ ποιμνίου αὐτῆς εἰς ἅπασαν τήν πνευματικὴν δικαιοδοσίαν αὐτῆς.

Πολλῷ δέ μᾶλλον ἐπ' οὐδενί ὠλιγόρησε τῆς παιδείας, τούτέστιν τῆς μορφώσεως τῆς μελλούσης δυνάμεως αὐτῆς, δηλονότι τῶν νέων στελεχῶν αὐτῆς, τῶν ἀποφοιτῶντων ἐκ τῆς Πατριαρχικῆς ταύτης Σχολῆς, στοιχοῦσα πάντοτε εἰς τό θεῖον τῶν Γραφῶν παράγγελμα: «Υἱέ, μή ὀλιγώρει παιδείας Κυρίου, μηδέ ἐκλύου ὑπ' αὐτοῦ ἐλεγχόμενος», (Παροιμ. 3,11). Καί «μακάριος ἄνθρωπος, ὅς εὔρε σοφίαν καί θνητός, ὅς εἶδε φρόνησιν», (Παροιμ. 3,13).

Κατακλείοντες, εὐχόμεθα ἡ Χάρις τοῦ ἁγίου Πνεύματος, τοῦ ἐν εἴδει πυρίνων γλωσσῶν οὐρανόθεν καταπεμφθέντος ἐπὶ τούς ἁγίους τοῦ Κυρίου Μαθητάς καί Ἀποστόλους ἐν τῷ ὑπερώῳ τῆς Ἀγίας Σιών φωτίζοι τήν διάνοιαν ὑμῶν καί κατευθύνοι τά διαβήματα τῆς παιδείας ὑμῶν εἰς πᾶν ἔργον ἀγαθόν, πρεσβεΐαις τῆς Ὑπερευλογημένης Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καί ἀειπαρθένου Μαρίας καί πάντων τῶν ἁγίων. Ἀμήν».

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας